Іде військо запорозьке,
Під небо куріє.
Куди ведеш, отамане,
Козаків, Паліє?
"Де старшина звелить мені
Ворогів рубати,
Там і будем, бо за віру
Не страшно вмирати.
Я присягнув, я поклявся
Царю з козаками
До послідньой каплі крові
Биться з ворогами.
Покидаєм жінок своїх,
Діток, батьків рідних,
Ми вже себе не жалуєм,
Нам їх жалко, бідних".
Козак був Палій моторний,
Що вже і казати
Вірний, чесний, бравий хлопець,
Трудно й змалювати.
Громив турків і татарів,
Рубавсь з парубками,
Соколом літав усюди
Над їх головами.
Гарцював він на конику,
Коник під ним змієм
Красувався, підскакував,
Що був під Палієм.
Був він батьком-козаченьком,
Сином землі рідній;
Погубив його навіки
Мазепа завидний.
Підставляв він свої груди,
Смерті не боявся,
Через добрість, через вірність

В ланцюги попався.
Зовсім його ізкували,
Повезли в чужину...
Чи вже легко кидать було
Рідну Україну?
Чорні брови, чорні вуси
Зовсім посивіли,
Тоді його, сердешного,
З неволі пустили.
А все-таки з підмогою
На коня зібрався
І в послідньє на козаків
Отаман озвався:
"Ходім, братці, проти шведа,
Ходім на Полтаву!
Шаблюкою із старістю
Махну ще й на славу".
Що та слава — після смерті?
Легше каплі в морі!
Якби в світі пожить можна,
Щоб не гризло горе.
Де те військо запорозьке,
Де те, що куріло?
Де Палій ваш чорноусий?
Уже все потліло!
Нема вже того нічого,
Прахом розлетілось,
І кістки там не влежали,
Де чиїм хотілось.
Курява тая з-під неба
Горою спускалась,
Після на землю припала
Да й землею сталась.
Може, й то куріла слава
Понад козаками,

Яких-небудь панів, князів?
Тепер під ногами...
Бо всі, хто живуть на світі,
Що вони такеє?
Земля, курява і слава,
І ніщо другеє.
Бо над всіми заспівають,
Земля в землю й піде,
І повстаєм тоді колись,
Як Христос знов прийде.